

РЕШЕНИЕ

№ 4416

гр. София, 29.06.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 51 състав,
в публично заседание на 14.06.2022 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Анета Юргакиева

при участието на секретаря Светла Гечева, като разгледа дело номер **8862** по описа за **2021** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и следващите от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/ във връзка с чл. 118 от Кодекса за социално осигуряване /КСО/.

Образувано е по жалба на Е. Б. У., ЕГН [ЕГН], срещу Решение № 1040-21-776/28.07.2021г. на директора на ТП на НОИ - С. град, с което е потвърдено Разпореждане № РВ-3-21-00924819 от 26.05.2021г., издадено от длъжностно лице по чл.114, ал.3 от КСО, за възстановяване от жалбоподателката добросъвестно получено от нея парично обезщетение за временна неработоспособност /ПОВН/ в размер на общо 15 051,50 лв.

В жалбата се поддържа становище за незаконосъобразност, неправилност и немотивираност на процесното разпореждане. Иска се отмяна на потвърждаващото го решение и присъждане на разноските по делото. Твърди се, че в решението липсвали фактическите и правни основания за възстановяване на паричното обезщетение. Направено е възражение за липса на компетентност на органа, издал процесното разпореждане. Освен доводи за материална незаконосъобразност на решението е направено и възражение за нищожност на същото. В съдебно заседание жалбоподателката е представявана от адв. К., който поддържа жалбата и моли тя да бъде уважена.

Ответникът – директорът на ТП на НОИ - С. град, чрез юрк. Б. оспорва жалбата и моли решението да бъде потвърдено. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

Съдът, след като се запозна с жалбата и доводите на страните и прецени събраните по

делото доказателства, установи следното:

За жалбоподателката Е. Б. У. са били представени в ТП на НОИ – С. град удостоверения приложения № 9 от [фирма], с данни относно правото на лицето на парично обезщетение за временна неработоспособност за периодите от 02.07.2018 г. до 16.11.2018 г.; от 21.12.2018 г. до 25.01.2019 г.; от 20.03.2019 г. до 20.05.2019 г.; от 24.09.2019 г. до 09.10.2019 г. и от 22.01.2020 г. до 20.04.2020 г. По подадените от дружеството данни, на жалбоподателката е било изплатено обезщетение за 218 работни дни в общ размер 15 051,50 лв.

При извършен последващ контрол на изплатените парични обезщетения по КСО и на подадени данни по чл. 5, ал. 4 КСО от [фирма] за периода от м.04.2014 г. до м.06.2020 г. вкл., е била извършена проверка на дружеството, приключила с издаването на Констативен протокол № КВ-5-21-00820643/06.10.2020 г.

В хода на проверката е била изискана информация от ИА „Главна инспекция по труда“ и от ТД на НАП С.. Според представения от ТД на НАП С. отговор с вх. № 1043-21-1314#9/02.06.2020 г. дружеството е имало регистрирано фискално устройство, въведено в експлоатация на 14.06.2013 г. и с дата на изтичане на контракта – 14.06.2015 г., като след 19.05.2014 г. не са отчитани обороти. Данните по чл. 5, ал. 4 КСО са били подавани по електронен път с КЕП с упълномощено лице М. Б. М.. От осигурителя са били подавани годишни данъчни декларации за 2012 г. и 2013 г. За 2012 г. са били издадени и връчени ревизионни актове с установени задължения в особено големи размери, като е било образувано изпълнително дело от 2015 г. с общ размер на задължението 506 013,48 лв. От 2014 г. до 2019 г. не били подавани декларации по чл. 92 ЗКПО, както и справка по чл. 73, ал. 6 ЗДДФЛ за изплатени през годината доходи по трудови правоотношения за 2019 г.

От ИА „Главна инспекция по труда“ с писмо вх. № Ц1030-21-411/09.06.2020г. е получена информация, че инспектори от агенцията са посетили адреса на седалището и управлението на дружеството в [населено място], [улица], вх. В, ет. 1, ап. 4 , както и друг известен адрес, но не бил осъществен контакт с управителя на дружеството или с негов законен представител.

В изготвения Констативен протокол № КВ-5-21-00820643/06.10.2020 г. е посочено, че дружеството е регистрирано на 12.06.2008 г. с размер на капитала 5 000 лв. На 06.11.2012 г. са вписани промени в собствеността и седалището на дружеството – за едноличен собственик и управител е вписан М. Б. М., а от 05.08.2014 г. собственик е П. С. С.. Последният не е бил открит, за да представи необходимите документи за извършване на ревизията и контакт с него не е бил осъществен при посещение от контролните органи на НОИ на седалището на дружеството и на адреса за кореспонденция. Било е установено, че за периода от 12.06.2008 г. до 31.08.2020 г. от дружеството са били подавани данни по чл. 5, ал. 4 КСО за 21 лица и са изплатени ПОВН в общ размер на 52 340,98 лв. за 9 лица и парични обезщетения за безработица в общ размер на 20 368,19 лв. за 3 лица. Дължимите и невнесени от дружеството осигурителни вноски за периода март 2013 г. до февруари 2020 г. са в размер на 89 818,84 лв. Били са издадени задължителни предписания за представяне на документи за извършване на проверката, които са изпратени до седалището на дружеството и до адреса за кореспонденция, но са върнати като непотърсени. Същите са изпратени и до управителя, но пощенската пратка също е била върната като непотърсена.

Били са изпратени задължителни предписания до лица, за които има данни, че са работили при осигурителя, сред които и жалбоподателката. ЗП №

ЗД-1-21-00763185/03.06.2020 г. са били връчени на 01.07.2020 г. и във връзка с тях по електронна поща лицето е изпратило сканиран трудов договор № 8/31.10.2017 г. за длъжност „финансов анализатор“, с професионален опит 02 години и 07 месеца и месечно трудово възнаграждение 2 200 лв., Заповед № 3/01.05.2020 г. за прекратяване на трудовото правоотношение на К. А. Т. – трето лице, и обр. УП-2 № 12/16.06.2020 г. На жалбоподателката е изпратена по електронна поща декларация, касаеща факти и обстоятелства, свързани с трудовата ѝ дейност, но същата не е била върната попълнена.

В констативния протокол е прието, че дружеството не е извършвало стопанска дейност от м.06.2014 г. до м.06.2020 г., тъй като липсвали документи за постъпили приходи, въз основа на които да бъдат изплащани възнаграждения на лицата, за които са подавани данни по чл. 5, ал. 4 КСО, не били представени и документи за квалификация, от които да е видно, че могат да „изпълняват висококвалифицираните длъжности, без да има регистрирани обороти и фискални устройства“.

Издадени са задължителни предписания № ЗД-1-21-00821428/07.10.2020 г. за заличаване от [фирма] на данните по чл. 5, ал. 4 КСО, за конкретни лица, сред които и жалбоподателката. Същите са връчени по реда на чл. 110, ал. 4 КСО с поставяне на табло в ТП на НОИ – С. град, поради ненамиране на лице за контакт, на което да бъдат връчени лично.

След влизането им в сила данните по чл. 5, ал. 4 КСО са заличени служебно на основание чл. 4, ал. 10, т. 4 от Наредба № Н-13 от 03.01.2020 г. Предвид заличаването на данните е издадено Разпореждане № РВ-3-21-00924819/26.05.2021 г., с което е разпоредено на жалбоподателката да възстанови полученото ПОВН за периода от 02.07.2018г. до 20.04.2020г. в размер на 15 051,50 лв.

Разпореждането е обжалвано пред директора на ТП на НОИ – С. град, който с процесното решение е отхвърлил жалбата и е потвърдил разпореждането.

Решението е връчено на жалбоподателката на 23.08.2021 г., видно от приложеното на л. 9 известие за доставяне.

При така установената фактическа обстановка съдът намира от правна страна следното:

Оспореното решение е съобщено на жалбоподателката на 23.08.2021 г., както беше отбелязано, а жалбата срещу него е получена в ТП на НОИ С.-град на 03.09.2021г, поради което същата е в срок и тъй като изхожда от лице, за което е налице правен интерес от обжалването, тя е допустима за разглеждане.

Разгледана по същество, жалбата е неоснователна.

Съгласно чл. 117, ал. 1, т. 2, б. „д“ КСО разпорежданията за възстановяване на неоснователно получени плащания по държавното обществено осигуряване по чл. 98, ал. 2 и чл. 114, ал. 3 и 4 КСО се обжалват пред ръководителя на съответното териториално поделение на НОИ. Съгласно чл. 117, ал. 3 КСО ръководителят на териториалното поделение се произнася по жалбите или исканията с мотивирано решение в едномесечен срок от получаването им. С оглед цитираната разпоредба и Заповед № 1015-21/03.02.2020 г. /л. 83/, оспореното решение е издадено от компетентен орган, при спазване на изискуемата от закона форма, като са изложени в достатъчна степен мотивите, обусловили отхвърляне на жалбата. Предвид приложената на л. 84 Заповед № Ц1015-21-108/21.10.2020 г. на директора на ТП на НОИ, от компетентен орган е издадено и потвърденото с решението разпореждане. В тази връзка изложените в жалбата възражения за нищожност на процесното

разпореждане се явяват неоснователни. Видно от приложената заповед, на Д. Я. – З. – началник на отдел „Контрол по разходите на ДОО“, е възложено да постановява и подписва разпореждания за възстановяване на неоснователно изплатени суми по чл. 114, ал. 1 и ал. 2 КСО.

Според чл. 114, ал. 2, т. 2 КСО добросъвестно получените суми за осигурителни плащания не подлежат на възстановяване от осигурените лица с изключение на случаите, когато след изплащането им са представени нови документи или данни, които имат значение за определяне на правото, размера и срока на изплащане, като възстановяването на сумите е без лихва до изтичането на срока за доброволно плащане.

Между страните не е спорно, че жалбоподателката е получила парично обезщетение за временна неработоспособност за периода от 02.07.2018 г. до 20.04.2020 г. в размер на 15 051,50 лв.

Съгласно чл. 40, ал. 1 от КСО осигурените лица за общо заболяване и майчинство имат право на парично обезщетение вместо възнаграждение за времето на отпуск поради временна неработоспособност и при трудоустрояване, ако имат най-малко 6 месеца осигурителен стаж като осигурени за този риск. Видно от цитираната разпоредба, предпоставка за възникване право на парично обезщетение е качеството „осигурено лице“. Легална дефиниция на за осигурено лице е дадена в §1, т. 3 от ДР на КСО – „физическо лице, което извършва трудова дейност, за която подлежи на задължително осигуряване по чл. 4 и чл. 4а, ал. 1, и за което са внесени или дължими осигурителни вноски“. Според разпоредбата на чл. 10, ал. 1 КСО осигуряването възниква в деня, в който лицата започват да упражняват трудова дейност по чл. 4 и чл. 4а, ал. 1 и за който са внесени или дължими осигурителни вноски и продължава до прекратяването ѝ. Органът по осигуряването е мотивирал по същество извод, че жалбоподателката не е била осигурено лице, тъй като не е извършвала трудова дейност, а осигурителят по същество не е осъществявал икономическа дейност. Съдът приема тази теза за обоснована и кореспондираща на събраните в хода на административното производство доказателства.

За осигурителя не са установени доказателства за извършвана стопанска дейност като цяло, както и за извършвана от жалбоподателката трудова дейност в частност. За нея не се установява и да е в състояние да извършва дейност като „финансов анализатор“, доколкото същата не е представила никакви документи за квалификация. По отношение на осигурителя от НАП е установено, че дружеството няма регистрирано фискално устройство считано от 14.06.2015 г., няма регистрирани обороти след 19.05.2014 г., от 2014 г. до 2019 г. не са подавани ГДД по чл. 92 ЗКПО, както и справка по чл. 73, ал. 6 ЗДДФЛ за изплатени през годината приходи по трудови правоотношения за 2019 г. Административният орган е мотивирал извод, че дружеството не е извършвало търговска дейност, което изключва възможността по същество време жалбоподателката да е полагала реално труд като финансов анализатор.

Цялостният анализ на събраните по делото доказателства и установените факти и обстоятелства не позволяват да се приеме, че жалбоподателката действително е извършвала трудова дейност. Този извод не се разколебава от свидетелските показания на разпитания в хода на съдебното следствие М. Б. М.. От една страна съдът не дава вяра на неговите показания, тъй като същият е брат на жалбоподателката, което поставя под съмнение обективността му, а от друга, същият

е лично заинтересован да установи наличието на реално извършвана трудова дейност, доколкото на съда е служебно известно, че спрямо него е издадено Разпореждане № РВ-3-21-00924923/26.05.2021 г., с което му е разпоредено да възстанови добросъвестно полученото парично обезщетение поради общо заболяване и трудова злополука за периода 14.12.2016 г. до 17.12.2020 г. в размер на 13 582,47 лв., т.е. за времето през което същият се е осигурявал чрез същото дружество – [фирма]. Свидетелските показания на В. В. П. също не внасят с категоричност яснота относно извършваната трудова дейност на дружеството, а по отношение на жалбоподателката, същият заявява, че не я познава и не е работил с нея. Налице е и противоречие в свидетелските им показания, доколкото и двамата твърдят, че относими към предмета на спора документи се намират в Д. В., който от своя страна с уведомление от 11.03.2022 г. е заявил, че разплащателни ведомости на дружеството не са се намирали у него никога, не се намират и към настоящия момент. Същият заявява, че е работил като юриконсулт и не е имало причина тези ведомости да се съхраняват от него. Същевременно тези ведомости за заплати са представени именно от свидетеля М., който първоначално заявява, че същите са се намирали в Д. В.. Въпреки че представените от него ведомости не са приети от съда като доказателства по делото, нарочната молба с която той ги представя по дело, по което не е страна, засилва съмнението, че показанията му са насочени изцяло в насока да обосноват тезата на жалбоподателката, която му е и сестра. Представените от процесуалния представител на жалбоподателката ведомости за заплати също не доказват реалното извършване на трудова дейност. Трудовите възнаграждения са били начислявани, но това не разколебава извода за липса на трудова дейност.

С оглед на изложеното съдът приема, че жалбоподателката в действителност не е осъществявала трудова дейност, съответно не се явява осигурено лице, както обосновано е приел и административният орган. Поради това съдът намира, че при издаване на процесното решение не са допуснати процесуални нарушения, като същото е в съответствие и с материалноправните разпоредби.

Оспореното решение, както и потвърденото с него разпореждане, съответстват и на целта на закона, обусловена от защита на бюджета на държавното обществено осигуряване чрез създаване на механизъм за възстановяване на недължими плащания. Издаденото разпореждане и потвърждаващото го решение са законосъобразни по всички критерии на чл.146 от АПК, поради което жалбата следва да бъде отхвърлена. При този изход на спора претенцията на ответника за присъждане на юриконсултско възнаграждение се явява основателна и следва да бъде уважена за сумата от 100 лева. Воден от горното и на основание чл. 172, ал. 2, предл. последно от АПК, Административен съд София – град, III отделение, 51 състав

Р Е Ш И :

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Е. Б. У. срещу Решение № 1040-21-776/28.07.2021г. на директора на ТП на НОИ - С. град, с което е отхвърлена жалба срещу Разпореждане № РВ-3-21-00924819 от 26.05.2021г., издадено от длъжностно лице по чл.114, ал.3 от КСО, за възстановяване на добросъвестно получено парично обезщетение за временна неработоспособност в размер на общо 15 051,50 лв.

ОСЪЖДА Е. Б. У. да заплати на ТП на НОИ С. – град сума в размер на 100 лв., представляваща юриконсултско възнаграждение.

Решението подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от получаването му.

СЪДИЯ: